

TURINYS

Degalinė	9
Didysis Gerulis Milžinas	17
Automobiliai, aitvarai ir balionai	25
Baisioji tėčio paslaptis	38
Slaptieji būdai	51
Viktoras Heizlis	62
„Mažylis Ostinas“	72
Duobė	89
Daktaras Spenseris	108
Didžioji medžioklė	118
„Miegančioji gražuolė“	131
Ketvirtadienis ir mokykla	140
Penktadienis	164
Miške	172
Sargas	188
Pasaulio čempionas	196
Taksi	213
Namie	220
Vaikas vežimėlyje	228
Sudie, pone Heizli	243
Daktaro Spenserio staigmena	259
Mano tėtis	269

PIRMAS SKYRIUS

DEGALINĖ

Kai buvau keturių mėnesių, staiga mirė mano mama,
ir toliau manimi rūpinosi tėtis.

Štai kaip tuo metu atrodžiau.

Brolių nei seserų neturėjau.

Taigi visą mano vaikystę, pradedant nuo keturių mėnesių, nugyvenome dviese, tėtis ir aš.

Mudu gyvenome sename romų vežime už degalinės. Mano tėčiui priklausė degalinė, vežimas ir nedidelis žemės plotelis šalia, tačiau tai buvo beveik viskas, ką jis turėjo šiame pasaulyje. Maža degalinė šalia siauro kaimo kelio tarp pievų ir miškingų kalvų.

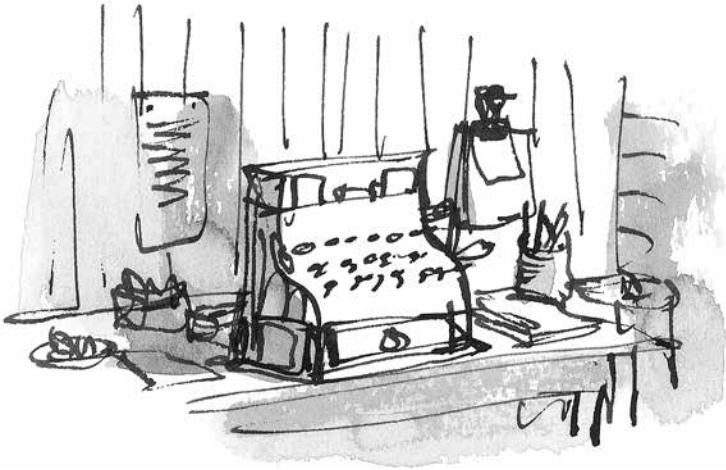
Kol buvau kūdikis, tėtis maudė mane, maitino, keitė vystyklius ir darė milijonus kitų darbų, kuriuos paprastai atlieka motinos. Tai nėra lengva vyriškiui, ypač jeigu jis turi užsidirbti gyvenimui remontuodamas automobilių variklius ir pildamas klientams degalus.

Bet mano tėtis nepavargdavo. Man atrodo, kad visą meilę, kurią jautė mamai, kai ji buvo gyva, jis dabar skyrė man. Vaikystėje man niekada neteko patirti nei liūdesio, nei kokių ligų; štai čia aš penkerių metų.

Kaip matote, atrodžiau **MURZINAS** ir nuo galvos iki kojų tepaluotas vaikišcias, bet taip buvo todėl, kad dienų dienas praleisdavau dirbtuvėje padėdamas tėčiui taisyti automobilius.

Degalinė turėjo tik dvi kolonėles. Šalia jų stovėjo medinė pašiūrė, atstojanti kontorą. Joje buvo tiktai senas stalas ir kasos aparatas pinigams. Žinote, toks, kur paspaudus mygtuką baisiai garsiai skambteli ir **IŠŠOKA STALČIUKAS**. Man jis labai patikdavo.

Kvadratiniam plytiniame pastate dešinėje buvo dirbtuvė. Mano tėtis pats ją su meile pastatė, ir tai buvo vienintelis tikrai tvirtas daiktas mūsų valdose.

– Mudu esame meistrai, – sakydavo jis man. – Užsidirbame duoną taisydami mašinas, todėl negalime darbuotis kokioje apipuvusioje dirbtuvėje.

Tai buvo tikrai gera dirbtuvė, joje lengvai tilpdavo remontuojamas automobilis ir dar likdavo ganėtinai vietos aplink jį sukinėtis. Joje buvo ir telefonas, kad klientai galėtų paskambinti ir susitarti, kada atvežti remontuoti mašiną.

Vežimas buvo mūsų namai. Tikras senas romų vežimas su dideliais ratais, visas apipieštas raudonais, geltonais ir mėlynais ornamentais. Tėtis tvirtino, kad jam mažiausiai **PUSANTRO ŠIMTO** metų. Sakydavo, kad jame yra gimę ir užaugę daug romų vaikų. Traukiamas arklio, šitas vežimas nuvažiavo tūkstančius mylių Anglijos vieškeliais ir laukų keliukais. Tačiau dabar jo klajonės pasibaigė, mediniai ratų stipinai jau pradėjo pūti, todėl tėtis parėmė jį plytomis.

Vežime buvo tiktai vienas kambarys, ne ką didesnis už padorią šių laikų vonią. Patalpa siaura, pailga, o prie galinės sienos stovėjo du gultai, vienas virš kito. Viršutiniame miegojo tėtis, apatiniame aš.

Nors dirbtuvėje turėjome elektrą, vežime jos įsivesti mums nebuvo leista. Elektrikai sakė, kad nesaugu tiesi elektros laidus tokiam **SUKLYPUSIAME** mediniame būste. Taigi šilumą ir šviesą tiekėmės beveik tokiu pat būdu kaip senovėje romai. Viduje stovėjo malkomis kūrenama krosnelė su iškištu pro stogą kaminu, ji mus šildydavo žiemą. Virdami naudojome žibalinę viryklę, o palubėje kabėjo žibalinė lempa.

Kai man reikėdavo nusimaudyti, tėtis užvirindavo katilą vandens ir supildavo jį į didelį dubenį. Tada nurengdavo mane ir stovintį dubenyje gerai nušveisdavo. Manau, kad tapdavau toks pat švarus kaip ir išmaudytas vonioje, gal net švaresnis, nes nesėdėdavau muiliname vandenyje.

Iš baldų turėjome dvi kėdes ir mažą stalą, be to, dar nedidelę komodą. Tiek baldų mums užteko į valias.

Išvietė buvo juokinga maža trobelė, stovinti kiek atokiau už vežimo. Vasarą ten būdavo visai smagu, bet galiu pasakyti, kad sėdėdamas ten šaltą žiemos dieną jausdavaisi kaip šaldytuve.

Prie pat vežimo augo sena obelis. Ant jos rugsėjo mėnesį prinokdavo puikūs obuoliai, kuriuos galėdavai skinti keturias ar penkias savaites. Kai kurios obels šakos kabėjo tiesiai virš vežimo, ir vėjuotomis naktimis obuoliai kai kada bumbsėdavo ant mūsų stogo. Gulėdamas lovoje girdėdavau tą garsą

BUMBT... BUMBT... BUMBT...

virš galvos, bet visai neišsigąsdavau, nes gerai žinodavau, kas tai.

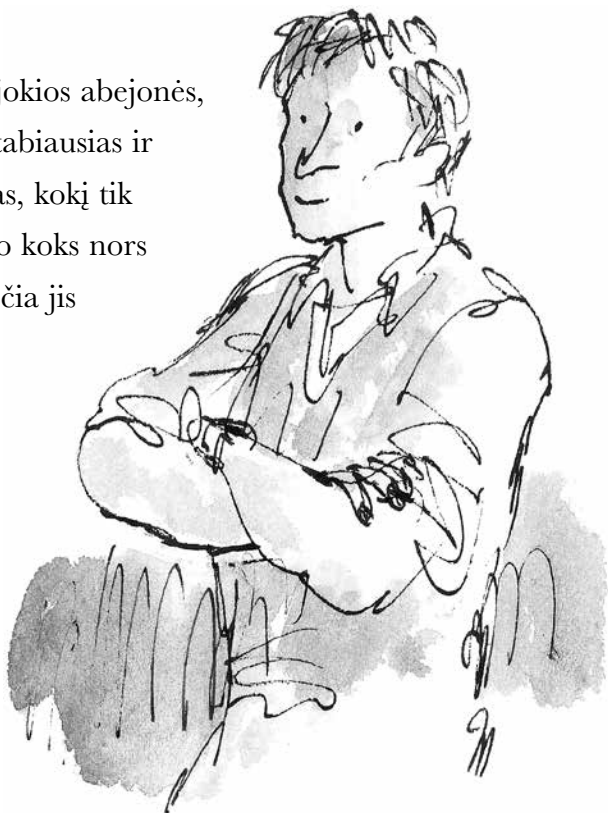
Man tikrai labai patiko gyventi romų vežime. Ypač smagu būdavo, kai vakarais jaukiai apsikamšęs gulėdavau lovoje, o tėtis pasakodavo man visokias istorijas. Žibalinę lempą užsukdavome, kad vos šviestų, krosnelėje matydavau raudonas žarijas, būdavo taip šilta ir malonu gulėti tame mažame kambarėlyje. O smagiausiai už viską jausdavausi žinodamas, jog kai užmigsiu, mano tėtis vis tiek bus čia, visai prie pat manęs, sėdės ant kėdės prie ugnies arba gulės savo lovoje virš manęs.

ANTRAS SKYRIUS

DIDYSIS GERULIS MILŽINAS

Mano tėtis, be jokios abejonės,
buvo pats nuostabiausias ir
šauniausias tėvas, kokį tik
kada nors turėjo koks nors
berniukas. Štai čia jis
nupieštas.

Gerai jo nepažįstančiam gali pasirodyti, kad jis griežtas ir labai rimtas. Bet tai netiesa. Iš tikro jis buvo labai linksmas žmogus. O rimtas atrodė todėl, kad niekada nesišypsodavo lūpomis. Jis tai darydavo akimis. Jo akys buvo mėlynos ir spindinčios, o kai jis pagalvodavo apie ką nors labai smagaus, akys imdavo kibirkščiuoti – įdėmiai pažiūrėjęs kiekvienos viduryje galėdavai pamatyti šokinėjant po mažą auksinę kibirkštėlę. Tačiau lūpos niekada nesujudėdavo.

Man labai patiko, kad tėtis šypsosi akimis. Tai reiškė, kad jis niekada nesišypsojo dirbtinai, nes žmogaus akys negali kibirkščiuoti, jei **NEKIBIRKŠČIUOJA** jo vidus. Šypsotis burna yra visai kas kita. Tokią šypseną galima bet kada nutaisyti, tereikia tinkamai sudėti lūpas. Be to, esu pastebėjęs, kad tikra lūpų šypsena visada būna kartu su nuoširdžia akių šypsena, todėl patariu būti atsargiems, jeigu kas nors jums šypsosi tiktai burna, o akys lieka nepasikeitusios. Vadinasi, šypsena **NETIKRA**.

Mano tėtis nebuvo iš tų žmonių, kurie vadinami išsilavinusiais, abejoju, ar jis per visą gyvenimą buvo perskaitęs bent dvidešimt knygų. Užtat buvo nuostabus pasakotojas. Kiekvieną vakarą atsigulus miegoti jis

man sukurdavo kokią nors pasaką, geriausios jų virto serialais, kurie nusitęsavo per daugelį vakarų.

Viena tokių pasakų, kuri truko mažiausiai penkiasdešimt vakarų, buvo apie tokį vieną dičkį vardu **DIDYSIS GERULIS MILŽINAS**, sutrumpintai DGM. Jis buvo trigubai didesnis už normalų žmogų, o rankos kaip karučiai, tas dičkis gyveno didžiulėje oloje po žeme netoli nuo mūsų degalinės ir laukan išeidavo tiktai tamsoje. Oloje jis turėjo miltelių dirbtuvę, kurioje gamino daugiau kaip šimtą įvairių stebuklingų miltelių rūšių.

Pasakodamas savo istorijas tėtis kartais imdavo vaikščioti, mosikuoti rankomis ir **SPRAGSĖTI** pirštais. Bet dažniausiai jis sėdėdavo prie manęs ant lovos krašto ir kalbėdavo labai tyliai.

– **DIDYSIS GERULIS MILŽINAS** gamina savo stebuklingus miltelius iš sapnų, kuriuos vaikai sapnuoja miegodami, – pasakojo jis.

– Kaip? Pasakyk man, tėti.

– Sapnai, mano mielasis, yra labai paslaptingi dalykai. Naktimis jie plevena kaip maži debesėliai ir ieško miegančių žmonių.

– Ar juos galima pamatyti?

– Niekas jų negali pamatyti.

– Tai kaip juos tada pagauna Didysis Gerulis Milžinas?

– Aha, – atsiduso tėtis. – Čia ir yra visas įdomumas. Supranti, kai sapnas naktį plevena ore, jis labai tyliai lyg **ZVIMBIA**, lyg **DŪZGIA**, bet taip tyliai, kad paprastas žmogus to neišgirs. Tačiau DGM tą garsą girdi kuo puikiausiai. Jo klausia neįtikėtina.

Man labai patikdavo įdėmus ir mašlus tėčio žvilgsnis, kai jis sekdamo pasaką. Jo veidas pabaldavo, tarsi sustingdavo, kažkur nutoldavo, sakytum, jis nebesuvokdavo, kas darosi aplinkui.

– DGM, – pasakojo jis, – girdi boružės žingsnius, kai ji ropoja per lapą. Net sugeba išgirsti, kaip **ŠNABŽDASI** skruzdėlės bėgiodamos po žolę. Jis girdi, kaip iš skausmo sudejuoja medis, kai prie jo artinasi medkirtys su kirviu. Taip taip, vaike, aplink mus visą laiką yra didžiulis garsų pasaulis, kurio negirdime, nes paprasčiausiai neturime pakankamai jautrios klausos.

– O kas būna, kai jis pagauna sapną? – paklausiau.

– Uždaro jį į stiklinį butelį ir tvirtai užsuka kamštį. Savo urve jis turi tūkstančius tokių butelių.

– Ar jis gaudo tik gerus sapnus, ar ir blogus?

– Ir tuos, ir anuos, – atsakė tėtis. – Bet savo miltelių gamybai naudoja tik geruosius.

– O kur deda bloguosius?

– SUSPROGDINA.

Neįmanoma apsaakyti, kaip aš mylėjau tėtį. Kai jis sėdėdavo ant mano lovos krašto, susirasdavau jo ranką, ir jo ilgi pirštai kietai apgniaūždavo man delną.

– O ką DGM daro su milteliais?

– Per patį nakties įmygį sėlina per kaimus ir ieško namų, kur miega vaikai. Kadangi yra labai didelis, jis

mato ir pro antro aukšto langus, o kai suranda kambarį, kuriame miega vaikai, atsidaro lagaminą...

– Lagaminą?

– DGM visada nešiojasi lagaminą ir vamzdį. Tas jo vamzdis ilgas kaip gatvės žibinto stulpas. O lagamine jis laiko miltelius. Atsidaro lagaminą ir išsirenka reikalingą **MILTELIŲ** rūšį... Paskui įdeda juos **Į VAMZDĮ**... Įkiša vamzdį pro atvirą langą...

TADA PUF... PŪSTELI

MILTELIUS Į KAMBARĮ...

ir vaikas jų įkvepia...

– Kas tada?

– O tada, Deni, tas vaikas pradeda sapnuoti nuostabų, stebuklingą sapną. Kai ateina nuostabiausia ir puikiausia sapno akimirka, tada pradeda veikti milteliai ir... staiga sapnas tampa nebe sapnu, o **TIKRU NUOTYKIU...** Vaikas jau nebemiega lovoje, jis jau atsibudęs, yra ten, kur vyksta sapnas... Na, iš tikro dalyvauja. Toliau papasakosiu rytoj. Jau vėlu. Labanakt, Deni. Laikas miegoti.

Tėtis pabučiavo mane, paskui pamažu užsuko žibalinės lempos dagtį, ir ji užgeso. Tada atsisėdo priešais nedidelę krosnelę, kuri labai jaukiai raudonavo tamsiame kambaryje.

– Tėti, – sušnibždėjau.

– Ką?

– Ar tu tikrai esi kada nors matęs Didįjį Gerulį Milžiną?

– Viena kartą, – atsakė tėtis. – Tik tai vieną.

– **TIKRAI? KUR?**

– Stovėjau už vežimo. Buvo mėnesienos nušviesta naktis, aš netyčia pakėliau galvą ir staiga pamačiau, kaip per kalvą bėga nepaprastai **DIDELIS** žmogus. Jis kažkaip keistai šokčiojo, o juoda skraistė plaikstėsi jam iš paskos lyg paukščio sparnai. Vienoje rankoje jis turėjo lagaminą, kitoje vamzdį, o kai pievos gale pribėgo aukštą tvorą, perlėkė per ją tarsi nepastebėjęs.

– Ar tu išsigandai, tėti?

– Nė kiek. Truputį susijaudinau, buvo smalsu, bet neišsigandau. Na, o dabar miegok. Labanaktis.

